

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613210830
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3613210830.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu Q. A. so sídlom K. C. XX, B. D. XX XXX XXX zastúpeného K. A., so sídlom X. X, B. D. XX XXX XXX proti žalovanému 1/ K. L. E.. -Q., R. XXXX/XX, X., D. XX XXX XXX, 2/ P. Q., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/XX, H., zastúpenému T. A. P. Q. so sídlom P. XXX/X, X., D. XX XXX XXX, o zaplatenie 4.706,11 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 27.03.2018, č. k. 5C/86/2014-319, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalovaný 2/ má proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojim (v poradí druhým) rozsudkom uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.270,55 eur s 5,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1396,50 eur od 09.05.2013 do zaplatenia, s 5,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3309,61 eur od 13.09.2013 do zaplatenia, s 5,15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1564,44 eur od 19.06.2014 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) s tým, že túto povinnosť má žalovaný 2/ spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/, o ktorého povinnosti súd rozhodol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 5C/86/2014-244 zo dňa 13.07.2015, ktorý vo vzťahu žalovanému 1/ nadobudol právoplatnosť 07.08.2015 (druhý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok voči žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania vo výške 100 % (tretí výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa proti žalovaným 1/,2/ domáha zaplatenia 6.270,55 eur s prísl. (po rozšírení svojho žalobného petitu) na tom základe, že ako právnická osoba zriadená zák. č., 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla si uplatňuje náhradu poistného plnenia z dôvodu, že žalovaný 1/ je držiteľom osobného motorového vozidla X. M.: X. Y., ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda a žalovaný 2/ je fyzická osoba, ktorá dňa 09.08.2012 ako vodič tohto motorového vozidla spôsobila v dôsledku dopravnej nehody škodu na zdraví osobe T. X.. Vzhľadom na to, že k dátumu dopravnej nehody nebolo uzatvorené na vozidlo X. M.: X. Y. povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, ako to vyplýva z § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, vznikla žalobcovi v zmysle § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. povinnosť uhradiť poškodenému z povinného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca poskytol z povinného garančného fondu spolu sumu 6.270,55 eur titulom náhrady škody na zdraví a poplatkov v zmysle Interných pravidiel, a svoj nárok uplatnil voči žalovaným 1/, 2/.

3. Okresný súd Partizánske rozsudkom č. k. 5C/86/2014-244 zo dňa 13.07.2015 zaviazal žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 6.270,55 eur s príslušenstvom a voči žalovanému 2/ žalobu zamietol, ktorý rozsudok nadobudol vo vzťahu k žalovanému 1/ právoplatnosť dňa 07.08.2015 a vykonateľnosť dňa 25.08.2015. Odvolací súd uznesením, č. k. 19Co/818/2015-252 zo dňa 27.04.2017 rozsudok súdu prvej inštancie na odvolanie žalobcu vo vzťahu k žalovanému 2/ zrušil pre nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/134/2009 s tým, že v danej veci je pasívne legitimovaný i žalovaný 2/.

4. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v intenciách odvolacieho súdu a zistil, že v danom prípade je daná pasívna vecná legitimácia žalovaného 2/ v konaní vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/134/2009 podľa ktorého žalovaný 2/ ako vodič zapožičaného motorového vozidla X. B. M.: X.-Y. mal dňa 09.08.2012 v K. v meste X. dopravnú nehodu pri ktorej sa zrazil s motorkárom, ktorý pri dopravnej nehode utrpel škodu na zdraví, pričom v čase dopravnej nehody na osobné motorové vozidlo, ktoré riadil žalovaný 2/, nebolo uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu v žiadnej poisťovni na území Slovenskej republiky, preto žalobca plnil K. kancelárii poisťovateľov z garančného fondu v zmysle § 24 ods.7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení čo v konaní nebolo sporné, pričom rozsudok voči žalovanému 1/ nadobudol právoplatnosť dňa 07.08.2015. Pokiaľ ide o zodpovednosť za škodu žalovaného 2/, táto podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4Cdo/134/2009 je daná v prípade, že v čase dopravnej nehody nebolo vozidlo povinne zmluvne poistené, o čom sa mal žalovaný 2/ ako vodič vozidla presvedčiť. Túto povinnosť si žalovaný 2/ ako vodič vozidla nesplnil, jeho pasívna vecná legitimácia v konaní je preto daná.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 2/ ako vodič zavinene porušil pravidlá cestnej premávky v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním o čom rozhodol na to oprávnený orgán K. kancelária poisťovateľov, lebo k dopravnej nehode došlo na území K. republiky, pričom K. kancelária poisťovateľov ustálila, že dopravnú nehodu spôsobil tak žalovaný 2/, ako aj vodič motorky a to každý vo výške 50 %, čo preukazuje dôkaz na č. I. 205 spisu. Žalobca uhradil celkom škodu vo výške 6.270,55 eur K. kancelárii poisťovateľov, ktorú si v tomto konaní žalobca uplatnil, táto suma pozostáva zo sumy 1.596,50 eur, ktorú žalobca zaplatil z garančného fondu dňa 21.03.2013 vo výške 1.596,50eur z toho suma 1.396,50 eur predstavovala bolestné a 200,- eur poplatok v zmysle Interných pravidiel, dňa 19.07.2013 žalobca zaplatil z garančného fondu sumu 3.777,11 eur, ktorá suma pozostávala z náhrady za škodu na zdraví a 467,50 eur poplatok v zmysle Interných pravidiel/ a dňa 16.10.2013 uhradil žalobca z garančného fondu 1.799,11 eur pozostávajúcu z náhrady škody na zdraví 1.564,44 eur a z poplatku 234,67 eur v zmysle Interných pravidiel. Žalobca má priamo zo zákona právo na refundáciu plnení, ktoré z poistného garančného fondu poskytol v zmysle § 24 ods.7 v spojení s § 24 ods.2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že práve K. kancelária poisťovateľov je tým oprávneným orgánom, ktorý je oprávnený rozhodnúť o zavinení podľa právnych predpisov K. republiky, na území ktorej došlo k dopravnej nehode, súd prvej inštancie nemá právomoc túto otázku riešiť a tieto závery K. kancelárie poisťovateľov spochybňovať, lebo ide o vec s cudzím prvkom a teda tento uplatnený nárok je len regresnou náhradou za plnenia, ktoré žalobca uhradil.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že je viazaný výškou regresného nároku tak, ako ho vyčíslil na to oprávnený orgán K. kancelária poisťovateľov, ktorá ustálila zavinenie žalovaného 2/ vo výške 50 % a motorkára 50 %, pričom žalobca výšku nároku nepochybne preukázal tým, že tieto nároky uhradil. Zdôraznil, že v zmysle predpisov Európskej únie a Smernice Rady 72/166/EHS z 28.03.2003 súd nie je oprávnený uplatnený regresný nárok spochybňovať. V danom prípade sa jedná o právnu vec s medzinárodným prvkom, keď k právne významnej skutočnosti pre posúdenie nároku žalobcu došlo na území Talianskej republiky a účastník dopravnej nehody X. T. je cudzím štátnym príslušníkom - občanom talianskeho štátu, teda danú vec je potrebné posúdiť nielen podľa zákona č. 381/2001 Z. z., ale aj v súlade s normami medzinárodného práva. Za likvidáciu poistných udalostí zodpovedá v danom prípade K. kancelária poisťovateľov podľa rozhodnutia Komisie z 28.06.2003 a jeho Dodatku, ktorý tvorí dohoda medzi národnými kanceláriami poisťovateľov členských štátov Európskeho hospodárskeho priestoru a pridruženými štátmi. V danom prípade dopravnú nehodu šetrila Kancelária poisťovateľov v K. (R. C. D.) v súlade s talianskym rozhodným právom podľa článku 3 Dohovoru o práve

požiteľnom pre dopravné nehody, ktorá bola oprávnená rozhodovať o likvidácii nárokov z
dopravnej nehody a žalobca je likvidáciou týchto nárokov viazaný.

7. Žalobca plnil podľa článku 6 Vnútrošných predpisov Rady kancelárií jeho postup bol v súlade s
článkom 3 bod 4 Vnútrošných predpisov kancelárií. Vzhľadom na to, že uplatňovaný nárok
je regresným nárokom v zmysle § 24 ods.2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z., súd prvej
inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu voči žalovanému 2/ je dôvodný, lebo o jeho zodpovednosti
rozhodla K. kancelária poisťovateľov a určila jeho zavinenie na dopravnej nehode vo výške 50 % v
súlade s predpismi medzinárodného práva a v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady
72/166/EHS z 28.06.2003 a dodatku č. 1.

8. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný 2/ a domáhal sa, aby
odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietne.
Vytýkal súdu prvej inštancie, že bez vykonania náležitého dokazovania dospel k záveru, že príslušným
talianskym orgánom oprávneným rozhodovať o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou
motorového vozidla, resp. o určení osoby zodpovednej za spôsobenie dopravnej nehody je K. kancelária
poisťovateľov, pričom táto ustálila zodpovednosť žalovaného 2/ v rozsahu 50 %. Nie je zrejmé, na
základe čoho súd prvej inštancie dospel k tomuto záveru, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že
by talianske právne predpisy priznávali K. kancelárii poisťovateľov oprávnenie rozhodovať o osobe
zodpovednej za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a teda o určení osoby zodpovednej
za spôsobenie dopravnej nehody, pričom dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi. Uviedol, že
K. kancelária poisťovateľov nie je podľa jeho názoru orgánom oprávneným rozhodovať o tom, kto zaviniel
dopravnú nehodu a je zodpovedný za škodu pri tom spôsobenú. Navyiac, K. kancelária poisťovateľov
ustálila zodpovednosť iba v liste zo dňa 23.02.2015 adresovanom žalobcovi bez vydania akéhokoľvek
príslušného rozhodnutia. Poukázal na to, že zo strany žalobcu nebola preukázaná ani výška skutočne
vznikutej škody, kedy žalobca túto odvodil iba od toho, akú sumu vyplatil K. kancelárii poisťovateľov, čo
nie je relevantným dôkazom. Z týchto dôvodov žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal,
že príslušný taliansky orgán rozhodol o jeho zodpovednosti za spôsobenie dopravnej nehody, a teda aj o
zodpovednosti za spôsobenie škody prevádzkou motorového vozidla pri predmetnej dopravnej nehode,
podľa akých predpisov a v akom rozsahu, nakoľko z dôkazov predložených žalobcom nie je možné takýto
záver vyvodiť. Navyiac, nebolo preukázané ani to, či žalobcom požadovaná suma predstavuje len 50 %
zo skutočne vzniknutej škody, keď podľa názoru žalobcu bola jeho zodpovednosť ustálená v rozsahu 50
, resp. či vôbec bolo možné zaviazať ho k akejkoľvek náhrade škody, keď rovnakú mieru zavinenia na
spôsobení dopravnej nehody niesol podľa K. kancelárie poisťovateľov samotný poškodený. Žalobca po
vrátení veci odvolacím súdom nepredložil do súdneho spisu žiadne nové dôkazy, ani neuviedol žiadne
relevantné skutočnosti. Vytýkal súdu prvej inštancie, že na jednej strane uviedol, že nie je oprávnený
riešiť otázku zodpovednosti za spôsobenie dopravnej nehody v K., čo žalovaný 2/ nepopiera, na druhej
strane si však v plnej miere bez ďalšieho osvojuje tvrdenie poškodeného (T. X.) o tom, že žalovaný 2/
zaviniel dopravnú nehodu, ako aj tvrdenie žalobcu, že žalovaný 2/ ako vodič motorového vozidla zavinené
porušil pravidlá cestnej premávky. Zo žiadneho z predložených dôkazov však nie je možné
vyvodiť záver, že by sa žalovaný 2/ dopustil zavineného porušenia pravidiel cestnej premávky. Súd prvej
inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.
Nespochybnil názor súdu prvej inštancie, že nie je oprávnený riešiť otázku zavinenia a zodpovednosti
podľa právnych predpisov K. republiky, avšak to nevyklučuje jeho povinnosť skúmať, či
vôbec bola otázka zavinenia a zodpovednosti žalovaného 2/ v súlade s talianskymi právnymi predpismi
i príslušnými talianskymi orgánmi vyriešená.

9. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie
ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania. Uviedol, že dňa 31.07.2003 boli v
Úradnom vestníku Európskej únie zverejnené Interné pravidlá, ktoré sú základnou zmluvou upravujúcou
právne vzťahy medzinárodného systému zelenej karty, ktorého súčasťou je aj Slovenská republika
(ďalej len Interné pravidlá). Účelom Interných pravidiel je upraviť vzájomné vzťahy medzi národnými
kanceláriami poisťovateľov a zabezpečiť realizáciu pravidiel Doporučenia č. 5, ktoré 25.01.1949 prijala
pracovná skupina pre cestnú dopravu Výboru pre vnútrozemskú dopravu Európskej hospodárskej
komisie, Organizácie spojených národov, nahradeného Prílohou č. 1 Konsolidovaného uznesenia
na uľahčenie cestnej dopravy (R.E.4), ktoré schválil výbor pre vnútrozemskú dopravu na svojom
66. zasadnutí, ktoré sa konalo od 17. do 19. februára 2004 v jeho vtedajšom znení. Interné pravidlá
Rady kancelárií tvoria Dodatok 1 rozhodnutia Komisie z 28.06.2003 o uplatňovaní smernice rady 72/166/

EHS, pokiaľ ide o kontrolu plnenia povinností poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Odškodňovacie právo členských štátov EÚ a zvyšných štátov, ktoré sú členmi Systému zelenej karty, je výsostnou záležitosťou dotknutého štátu. Vzťahy medzi členskými kancelármi Systému zelenej karty sú upravené základným dokumentom Internal Regulations, ktorý bol schválený na valnom zhromaždení Rady kancelárií na Kréte v roku 2002 a ktorý je zverejnený v oficiálnom Vestníku EÚ pod č. L 192/23 z 31.07.2003. Zdôraznil, že dôvodom prebiehajúceho súdneho konania je skutočnosť, že držiteľ porušil zákonnú povinnosť uzavrieť povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a žalovaný 2/ ako vodič je v spore pasívne legitimovaný, pretože zavinene porušil pravidlá cestnej premávky a v príčinnej súvislosti s uvedeným právnym konaním spôsobil škodu na majetku. K dopravnej nehode došlo na území K., na základe čoho je plne v kompetencii talianskych orgánov riešiť likvidáciu nárokov podľa talianskych právnych predpisov, a to v súlade s Dohovorom o práve pouziteľnom na dopravné nehody, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 130/1976 Zb. Z tohto dôvodu dopravnú nehodu, ako aj motorové vozidlá šetrila národná kancelária so sídlom v K. a nároky z dopravnej nehody vybavila v súlade s talianskymi právnymi predpismi, a to vo svojej neobmedzenej pôsobnosti, avšak v najlepšom záujme poisťovateľa, ktorý vydal zelenú kartu, resp. v najlepšom záujme príslušnej národnej kancelárie (v tomto prípade žalobcu). K. národná kancelária bola v súlade s článkom 3.4 Interných pravidiel oprávnená vo svojej neobmedzenej pôsobnosti vybaviť všetky nároky v súlade s právnymi a vykonávacími predpismi použiteľnými v krajine, v ktorej došlo k nehode a ktoré súvisia so zodpovednosťou za spôsobenú škodu, náhradou škody poškodených a povinným poistením zodpovednosti v najlepšom záujme príslušnej kancelárie. Nárok poškodeného bol prostredníctvom K. národnej kancelárie vysporiadaný v najlepšom záujme žalobcu a v súlade s právnymi predpismi K. a žalobca bol preto v súlade s článkom 5.1 a 5.2 Interných pravidiel povinný refundovať K. národnej kancelárii sumu zodpovedajúcu vyplatenému plneniu na základe výzvy s výsledným vyčíslením, ktorá bola v konaní predložená a následne je premetom práva žalobcu na náhradu od žalovaných v súlade s § 24 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. Poukázal na článok 3.1, článok 3.3, článok 3.4, článok 5.1, článok 5.1.1, článok 5.1.2., článok 5.1.3, článok 6.1, článok 10 Interných pravidiel a zdôraznil, že K. národná kancelária požiadala o refundáciu zo strany žalobcu po tom, ako sama plnila poškodenému. O výške škody, ako aj právnom základe rozhodujú príslušné talianske orgány, výška škody tak nebola vypočítaná žalobcom, ale K. národnou kanceláriou, resp. talianskou poisťovňou. Žalobca je týmto výpočtom viazaný podľa medzinárodných smerníc, konkrétne podľa článku 6 Interných pravidiel. Vysporiadavanie nárokov sa riadilo talianskym právom, vybavovala ho K. národná kancelária, ktorá postupovala v najlepšom záujme žalobcu, a preto nemal dôvod spochybňovať vyčíslenú výšku škody a túto aj refundoval. Poukázal na článok 1, článok 3, článok 8 Dohovoru o práve pouziteľnom na dopravné nehody, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 130/1976 Zb.

10. Žalovaný 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že trvá na podanom odvolaní a v celom rozsahu sa ho pridrižiava, nakoľko nie je v konaní pasívne legitimovaný, keď zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by porušil pravidlá cestnej premávky, v dôsledku čoho spôsobil škodu na majetku a zdraví inej osoby. Nepoprel tvrdenie žalobcu, že je výlučne v kompetencii talianskych orgánov riešiť dopravnú nehodu, ku ktorej došlo na území K., avšak žalobca v konaní nepreukázal, že by príslušný taliansky orgán podľa konkrétnych talianskych predpisov určil jeho zodpovednosť za spôsobenie predmetnej dopravnej nehody. Je nepochybné, že K. kancelária poisťovateľov je oprávnená riešiť likvidáciu nárokov na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla v prípade absencie povinného zmluvného poistenia, t.j. uspokojenie týchto nárokov, avšak žalobca nepreukázal, že by K. kancelária poisťovateľov bola podľa talianskych predpisov súčasne aj orgánom oprávneným rozhodovať o zodpovednosti osôb za zavinenie dopravnej nehody.

11. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému vyjadreniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím Okresného súdu Partizánske a navrhuje jeho rozhodnutie potvrdiť, zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, nariadil na prejednanie odvolania žalovaného 2/ pojednávanie, na ktorom zopakoval dokazovanie oboznámením úradného prekladu z taliančiny do slovenčiny Zápisnice o dopravnej nehode zo dňa 09.08.2012 spísanej Oddelením cestnej polície T. sekcia K., úrad dopravných nehôd z č. I. 194, oznámenie Ministerstva vnútra, oddelenie cestnej polície T., sekcia K. zo dňa 26.09.2012 z č. I. 103, oznámenie R. C. D. z č. I. 205 a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP, nakoľko nie sú splnené podmienky na potvrdenie ani zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie.

13. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému 1/ ako vlastníkovi a držiteľovi motorového vozidla X. B. M.: X. Y., ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, a žalovanému 2/ ako vodičovi tohto motorového vozidla, plnenia z dôvodu, že k predmetnému vozidlu k dátumu dopravnej nehody nebolo uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, preto mu vznikla v zmysle § 24 ods. 2 citovaného zákona povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou tohto motorového vozidla a v zmysle § 24 ods. 7 citovaného zákona mu vzniklo právo na náhradu poistného plnenia voči žalovaným 1/, 2/, ktorí dlh dobrovoľne neuhradili.

14. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 13. júla 2015, č. k. 5C/86/2014-244 bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.270,55 eur s príslušenstvom, ktorý rozsudok nebol odvolaním strán sporu spochybnený, nadobudol právoplatnosť. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 09.08.2012 došlo na území K. k dopravnej nehode, ktorej účastníkom bol žalovaný 2/ ako vodič motorového vozidla X. B. M.: X. Y., ku ktorému nebolo uzavreté povinné zmluvné poistenie v zmysle § 3 ods. 1 Zák. č. 381/2001 Z. z. Nebolo tiež pochybností o tom, že pokiaľ ku škodovej udalosti došlo na území K., nie je daná právomoc slovenského súdu na určenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla pri predmetnej dopravnej nehode, ale táto otázka, t. j. vyvodenie právnej zodpovednosti (kto porušil a aké dopravné pravidlá, podľa akých ustanovení, a ktorých právnych predpisov sa vyvodzuje zodpovednosť) je v právomoci príslušných talianskych orgánov. Súd prvej inštancie správne poukázal na čl. 3 Dohovoru o práve použiteľnom na dopravné nehody publikovaného pod č. 130/1976 Zb., z ktorého vyplýva, že rozhodným právom sú vnútorné predpisy štátu na území ktorého došlo k nehode. Podľa čl. 7 citovaného Dohovoru, bez ohľadu na právo rozhodné pre určenie zodpovednosti sa prihliada vždy na predpisy o konaní a bezpečnosti dopravy platné v mieste a čase nehody. Nároky poškodeného T. X. plnila národná kancelária poisťovateľov v K. - R. C. D. (UCI) a tieto boli uplatnené u žalobcu, ktorý ich uhradil v žalovanej výške .

15. Žalovaný 2/ namietal svoju pasívnu legitímáciu v tomto súdnom konaní, tvrdil, že dopravnú nehodu nezavinil, nie je osobou zodpovednou za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

16. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v danej veci nejde o nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ale o nárok žalobcu na regresnú náhradu podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., ide teda o nárok žalobcu na náhradu voči tomu, za koho uhradila poistné plnenie z garančného fondu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti.

17. Z obsahu zápisnice spísanej Oddelením cestnej polície T., sekcia K., úrad dopravných nehôd dňa 09.08.2012 ohľadne predmetnej dopravnej nehody a oznámenia Ministerstva vnútra, oddelenia cestnej polície T., sekcia X. zo dňa 26.09.2012 vyplýva, že dôkazy zadovážené vyšetrovateľmi nehody neumožňujú stanoviť bez akýchkoľvek pochybností presnú dynamiku predmetnej dopravnej nehody.

18. Odvolací súd zdôrazňuje, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže ani splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že táto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

19. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny vzťah strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

20. V danej veci sa žalobca proti žalovaným domáhal svojho nároku v zmysle § 24 ods. 7 Zák. č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 24 ods. 2 cit. zákona a uplatňoval svoje právo (regresný nárok) proti tomu, kto podľa jeho tvrdení za škodu zodpovedá. Žalobca musel v konaní preukázať, že žalovaný 2/ ako vodič motorového vozidla za škodu zodpovedá, t.j. že existuje rozhodnutie príslušného talianskeho orgánu, z ktorého zodpovednosť žalovaného 2/ za dopravnú nehodu vyplýva. Z listinných dôkazov predložených žalobcom v tomto súdnom konaní (zápisnica spísaná Oddelením cestnej polície T., sekcia K., úrad dopravných nehôd dňa 09.08.2012 ohľadne predmetnej dopravnej nehody a oznámenie Ministerstva vnútra, oddelenia cestnej polície T., sekcia X. zo dňa 26.09.2012) takýto záver nie je možné vyvodiť. Pokiaľ žalobca poukazoval na oznámenie R. C. D. (R.) zo dňa 23.05.2015, v ktorej je uvedené, že na základe policajnej správy (oboznámenej na pojednávaní odvolacieho súdu - poznámka súdu) vybavili poisťovní udalosť ako spoločnú zodpovednosť obidvoch strán (50% - 50%), odvolací súd udáva, že R. nie je príslušným talianskym orgánom, ktorý je oprávnený rozhodnúť o tom, kto zavinil dopravnú nehodu prípadne určovať podiel zodpovednosti jednotlivých účastníkov dopravnej nehody, ako sa mylne domnieval i súd prvej inštancie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na Článok 3 bod 3 a článok 5 bod 1.1. Interných pravidiel, na ktoré žalobca poukazoval, z ktorých vyplýva, že kancelária je oprávnená priateľsky likvidovať akékoľvek nároky alebo akceptovať službu mimosúdneho alebo súdneho konania, ktorý môže zahŕňať výplatu náhrady škody a v žiadosti o náhradu uvedie sumy vyplatené ako náhrada škody poškodeným osobám, či už na základe mimosúdneho vyrovnania, alebo na základe rozhodnutia súdu. Z uvedeného je nesporné, že k náhrade škody môže dôjsť buď na základe mimosúdnej dohody alebo súdneho rozhodnutia (v danej veci talianskeho súdu), ktoré listinné dôkazy žalobcom predložené ani tvrdené neboli napriek tomu, že odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí na túto otázku poukazoval. Týmto nie je spochybnený záver, že určenie osoby zodpovednej za škodu spôsobenú pri predmetnej dopravnej nehode, sa spravuje ustanoveniami talianskych právnych predpisov (slovenský súd nemá vo veci vyvodzovania právnej zodpovednosti za dopravnú nehodu v inom štáte založenú ani právomoc). Pokiaľ však žalovaný 2/ svoju zodpovednosť za škodu spôsobenú pri predmetnej dopravnej nehode popieral, tvrdil, že žiadne rozhodnutie o jeho zodpovednosti za dopravnú nehodu mu príslušnými talianskymi orgánmi (políciou alebo súdom) nebolo nikdy doručené, nebola mu ani uložená pokuta za porušenie dopravných predpisov, ktoré tvrdenia neboli žalobcom spochybnené a žalobcom žiadne relevantné listiny príslušných talianskych orgánov, z ktorých by vyplývala zodpovednosť žalovaného 2/ za predmetnú nehodu, nie je možné uzavrieť, že žalobca dôkazné bremeno - preukázať, že žalovaný 2/ je osobou, ktorá zodpovedá za škodu v zmysle ust. § 24 ods. 7 Zák. č. 381/2001 Z. z., uniesol.

21. Odvolací súd dodáva, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a riadi sa zásadou formálnej pravdy. Súd má možnosť strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), avšak činnosť súdu nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť a hodnoverne tvrdenie preukázať. Je prvoradým záujmom strany predkladať a navrhovať súdu také dôkazy a takým spôsobom, aby z nich bolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav. Nie je úlohou súdu vyzývať strany sporu na predloženie alebo označenie takých dôkazov, aby jej zabezpečil úspech v spore. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho logickým následkom je rozhodnutie súdu v neprospech takejto strany.

22. Odvolací súd nespochybnuje, že žalobca uhradil R. uplatnený nárok vo výške 6.270,55 eur, nakoľko táto povinnosť mu vyplýva z Interných pravidiel Rady kancelárií, ktoré tvoria Dodatok 1 Rozhodnutia komisie z 28.06.2003 o uplatňovaní smernice Rady 72/166/EHS, pokiaľ ide o kontrolu plnenia povinností poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, publikovaného v Úradnom vestníku EÚ L192/23 z 31.07.2003, ktorým bola členským štátom EÚ uložená povinnosť zdržať sa vykonávania kontrol povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, ktoré sa obvykle nachádzajú v inom členskom štáte alebo na území ďalších tam uvedených štátov, okrem iných aj na území Slovenska. Dohodu medzi národnými kancelárkami podpísala okrem iných aj K. národná kancelária poisťovateľov (R. C. D.) a tiež Q. kancelária poisťovateľov. Vnútorne predpisy Rady kancelárie obsahujú v oddiele 1 všeobecné pravidlá (záväzné ustanovenia), čl. 3 bod 4, podľa ktorého pre všetky záležitosti týkajúce sa výkladu zákona platného v

krajine dopravnej nehody a likvidáciu nárokov, je príslušná výlučne Kancelária. Všetky nároky spracúva Kancelária sama za seba v súlade so zákonnými a regulačnými ustanoveniami uplatňovanými v krajine dopravnej nehody, týkajúce sa zodpovednosti, náhrady škody poškodeným osobám a povinného poistenia v najlepšom záujme poisťovateľa, ktorý vydal zelenú kartu alebo poistnú zmluvu, príp. príslušné kancelárie. Z citovaných ustanovení vnútorných predpisov Rady kancelárií, ktoré sú súčasťou dohody medzi národnými kanceláriami poisťovateľov členských štátov európskeho hospodárskeho priestoru a ostatnými pridruženými štátmi, ktoré sú záväzné aj pre žalobcu vyplýva, že žalobca nebol oprávnený prehodnocovať oprávnenosť nároku na náhradu škody, ktorý bol spracovaný K. národnou kanceláriou poisťovateľov, a požadovaný nárok bol povinný uhradiť tak, ako to aj urobil.

23. Povinnosť žalobcu uvedená v predchádzajúcom bode však neznamená, že nie je daná jeho dôkazná povinnosť vyplývajúca mu z ust. § 24 ods. 7 v spojení s § 24 ods. 2 Zák. č. 381/2001 Z. z., ktoré zákonné ustanovenie vyžaduje preukázanie zodpovednosti žalovaného 2/ za škodu, ktoré dôkazné bremeno žalobca neunesol, nakoľko nepredložil žiaden dôkaz - rozhodnutie príslušného talianskeho orgánu (polícia, súd), z ktorého by zodpovednosť žalovaného 2/ za škodu spôsobenú pri predmetnej dopravnej nehode vyplynula.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ zmenil tak, že žalobu zamietol.

25. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania (§ 396 ods. 2 CSP) vo vzťahu žalobca - žalovaný 2/ rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 2/, ktorý bol v konaní plne úspešný priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP). Rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania vo vzťahu žalobca- žalovaný 1/ sa odvolací súd nedotýkal.

26. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).